

De Hitler a la pastilla

La música màquina terminal, la relació amb les drogues i el vandalisme marginal són alguns símbols identitaris dels pseudoskins del nou segle, també coneguts com 'nazional bakalas'. Aquesta tendència eminentment obrera ha fet evolucionar el model dels skins nazis amb bons resultats, ja que ha estat ben assimilada per la societat.

Finalment ha ocorregut. L'altre dia li vam pegar una pallissa a un moro que havia furtat la bossa a una espanyola. Però ho vam fer davant de tot el món, dient que érem nacional-socialistes i que no volfem immigrants delinqüents en la nostra nació, i tot el món ens va aplaudir. Va ser com tornar a l'any 33, al triomf del Führer. Per fi podfem dir a la gent que érem nazis, i ens aplaudien."

En un article periodístic, Antonio Salas, el peculiar autor del llibre *Diario de un skin*, que va passar llarg temps infiltrat entre violents caps rapats, posa aquestes declaracions en boca d'un skinhead de Barcelona. La intenció de l'autor és mostrar que el recel envers l'immigrant —que, contra tot criteri de classe, es prodiga sobretot entre treballadors amb menys diners i possibilitats— facilita la proliferació d'actes violents urbans contra el més dèbil, practicats des dels posicionaments més gregaris, paranoïdes, porucs i reaccionaris. Salas parla de skins que es defineixen com a tals, i diu que són aplaudits, que són fins i tot ben reconeguts.

Però no té raó. No del tot.

Perquè si bé la crueltat dels temps impulsa les manifestacions radicals d'intolerància i els comportaments paranoïcament virils, els skinheads ortodoxament nazis —és a dir, els qui en fan gala oberta amb el seu vestuari tradicional— no agraden. Majoritàriament, la gent corrent els relaciona amb la foscor, la

violència de les hordes, la delinqüència i les milícies terroristes d'ultradreta dels Estats Units. La calba, les samarretes de Hitler amb frases mitològiques en alemany, les botes amb puntera d'acer i les porres són reminiscències d'èpoques passades, despulls que brollaren a principi dels anys vuitanta, connectant-se a través de grupuscles i xarxes antisistema.

Tants anys de Govern central del PP, amb la seua voluntat de mostrar els colors més pujats de to de la dreta com una part del sistema, han arraconat els skins nazis tradicionals en el terreny del folklore o de la delinqüència. És cert que se'n poden contemplar encara en indrets com Madrid, on la immigració llatinoamericana és enorme i on els skins han complert un gran paper com a *supporters* del Reial Madrid, i també a l'àrea metropolitana de Barcelona, la zona de casa nostra amb més atacs obertament racistes patits durant l'últim any. Però, en el món urbà de les idees salvatges i de les maneres marcial, hi ha un altre regne: el dels pseudoskins. I, aquest sí, té representants a tot arreu. I en contínua reformulació i expansió.

Mutació gregària. El mateix Carles Vinas destaca aquest fenomen en el llibre que avança aquest setmanari [vegeu pàgs. 20-23]. Segons Vinas, la satanització del moviment skin ortodox i de l'aspecte de legionaris filonazis que tenen els seus membres ha afavorit que joves sense destí que necessiten una identificació i que volen sentir que causen respec-

Les grans discoteques als afores de les ciutats s'han convertit en abocadors per a les festes salvatges, que tant agraden als pseudoskins. La música contundent a velocitat terminal, el desfasament pel desfasament i una atmosfera futbolística són els atractius per a aquestes colles.

te es troben atrets per alguns aspectes d'aquesta estètica. "A la fi dels anys noranta –diu Vinas–, ens trobem amb un nombrosíssim gruix de joves que [...] generen una identitat pròpia aliena a la importada pels pioners *skins* catalans en la dècada anterior. Aquesta nova derivació no la podríem qualificar pròpiament com a *skinhead*, ja que únicament comparteix uns aspectes molt determinats de la seua imatge, però, en canvi, sí que ha construït els propis referents grupals al voltant d'uns hàbits, com el tipus de roba, els llocs de trobada i influències completament contraposades i diferents a les comunes en la totalitat de famílies *skins*."

"Ens referim –continua– als anomenats *makinersos*, *bakalas*, *quillos* o *nacional-bakaladeros* [...]" Parla dels nous *pan-dillersos*, els moderns hereus d'aquells xicons durs de barri dels anys setanta que, per sentir que tenien una oportunitat

enfront del sistema, veneraven "el Vaquilla" o "el Torete". Els d'ara ja no imiten el *look* i les maneres de delinqüents famosos, sinó de guerrers de l'asfalt dels vuitanta –els *skins* nazis– que ells mateixos han incorporat a allò que coneixen: els *col·locons* de cap de setmana, els gimnasos, els anabolitzants, la música bakalao que arrasa entre la joventut que més necessita de festes pures, crues i bestials.

Vinas, en el seu llibre, cita algunes reflexions de l'estudiós del fenomen Carles Feixa. Com per exemple, aquesta: "Cal assenyalar la confluència progressiva de l'estètica *skin* amb l'estètica makinera en la difusió d'un tallat de cabell curt comú per a àmplies capes de la població jove, en el consum de drogues sintètiques i en una recuperació d'actituds virils per una generació juvenil formada en la coeducació i en la cultura unisex."

Les distintes aproximacions a la qüestió coincideixen a dir que una de les claus és que les noves generacions se senten atretes pel caràcter cosmèticament transgressor de l'anomenat "*rotllo skin*", però sense que això signifiqui una aproximació ideològica real als postulats neonazis. L'antropòleg Manuel Delgado ha escrit sobre aquest tema de manera precisa. Ell ha diferenciat entre "l'obrerisme dels primers *skins* anglesos i l'affectació agressiva, purament imposada i sense ideologia, de la major part dels caps rapats acutals". Així, malgrat que aquests joves pseudoskins adopten un to contestatari, Delgado apunta que "són apologies vivents de l'ordre" que contribueixen a l'homogeneïtzació d'un estil regulat pel mercat i condicionat per la moda. Vinas, a partir d'això, insisteix a advertir que aquests joves "desitgen deixar de ser sotmesos per les directrius parentals per poder escollir els propis parà-

metres vitals i deixar de banda, així, els imposats per les institucions socialitzadores primàries". És a dir, basen la seua identitat en una il·lusió d'enfrontament amb la família, l'escola, la religió o la política. "Aquesta voluntat de transgredir el rol social preestablert és un dels principals factors que cal tenir en compte per entendre l'adhesió de molts joves a [l'actual] subcultura *skin*", conclou Carles Vinas. Una transgressió, sens dubte, des del punt de vista més reaccionari, primitiu i orgullós; el punt de vista més fàcil, el que poden tenir més a mà. El que pot fer als desgraciats de la societat creure que no ho són. El que provoca una molt elemental transgressió per la dreta.

Espanyolitat radical. Manuel Delgado, en un text periodístic publicat arran dels atacs skins produïts a Castellar del Vallès (Vallès Oriental) la passada tardor, insistia: "[Augmenta] l'adhesió d'un bon nombre de joves d'origen obrer a un nacionalisme radical espanyol altament agressiu i cada vegada més arrogant. La tendència respon al fet que molts adolescents d'extracció popular han trobat un eficaç mecanisme d'adaptació al fracàs i a la frustració que afecta la seua classe i la seua generació." Delgado destacava que "poden dirigir així la seua hostilitat envers les dues instàncies que responsabilitzen del seu no-futur: cap a dalt, contra una *progrèssia* de classe mitjana que contempen ocupant el poder, i cap avall, en direcció a uns immigrants als quals poden atribuir les seues malaguanyades expectatives socials". I finalitzava: "De tant repetir [els mitjans de comunicació] que tots els skins són perillosos, s'ha aconseguit que tots els perillosos facen tot el possible per semblar skins."

Potser per aquesta raó, partits d'ultradreta com Espana 2000 omplen les seues files de pseudoskins, com es va poder observar recentment a Borriana. En aquesta localitat de la Plana Baixa, la formació feixista va convocar una manifestació contra els immigrants. Molts dels assistents eren els habituals *xandaleros* que abunden en qualsevol pàrquing de les macrodiscoteques de màkina passats completament de pastilles amfetamíniques. "No és tan distinta del tradicional

Dalt, antiga estètica *skin*. A sota, exemple de nova estètica pseudoskin, inspirada en certs trets estètics que desperten un respecte viril i ressonàncies de duresa mental i física, però sense que es corresponga amb un vertader ideològic feixista.

rock radical *skin*", apunta un amic d'antics membres de la vella guarda que ha assistit de prop a l'evolució de les noves generacions. I continua: "Tant l'una com l'altra es basen en la velocitat, la contundència, i volen recrear una atmosfera viril i rabiosa semblant a la dels camps de futbol." I les drogues químiques i el desfasament violent com a manera de frotar el sistema han ajudat a fer més còmoda i assequible aquesta variació.

"Els primers fatxes que es podien veure a les discoteques eren *pijos* -explica el conegut i veterà discjòquei valencià Lluís Bonías-; després, la massa també va voler anar de dura i va incorporar a la

seua vestimenta els trets skins; ara han confluït els dos estils, perquè molts membres d'aquesta massa vesteixen roba *pija*, com la del dissenyador Tommy Hilfiger, per sentir-se poderosos. Aquesta moda ha trencat barreres i ha impregnat molts joves de barri que poden revestir de classe la tendència *skin*." Bonías, però, desitjaria que aquestes tendències, "es desvincularen completament del món musical, [perquè] la música de ball ràpida no potencia la violència, encara que hi haja gent agressiva que la utilitze com a himne". Completament d'acord.

Joan M. Oleaque